

Сутринътa е студъ. Раковъ се събужда, гледа че жена му я нѣма въ стаята.

— Отишла е да нагоди слугинчето, за да накладе огъня. Слава Богу, слава Богу. И той се увива съ удоволствие въ юргания, защото чува, че на вѣнъ пици фъртуната.

Влазя жена му. Лицето ѝ е измѣнено, уплашено.

— Шопътъ и момичето ги нѣма, каза тя:— излѣзли, както се види, още много рано.

Раковъ скокна отъ леглото си.

— Полиция! Дръжте! извика той.

И се спустна по бѣли гащи на вѣнъ; но като се досѣти, че това е лудостъ, повърна се. Нѣколко секунди и двамата стояхъ съ рѣцѣ скопчени, и неподвижни като статуи.

— Пакъ нѣщо си ги оскърбила снощи, каза Стоянъ най-послѣ на жена си. Ти не умѣешъ да въртишъ слугиня кротко, човѣшки. Поне сега не можешъ мене да укривишъ; азъ дадохъ тройно повече отколкото бащата можеше да поиска.

Госпожа Ракова не прие тозъ укоръ. Напротивъ, всичката вина е на мъжа ѝ: защо не е питалъ името и селото на слугинята, за да може да я търси ако побѣгне, и защо не е земалъ ключа отъ пѣтната порта, за да не може да побѣгне? Взаимнитѣ окривявания и натяквания между съпружитѣ се продължавахъ, безъ никаква полза.

Но никой не се сѣти да рѣче лошо за побѣгналитѣ...

Ракови нѣмахъ слугиня.

Слѣдъ нѣколко мѣсеца госпожа Ракова, единъ пазаренъ день, съгледа побѣгналото шопкинче при